SJORS

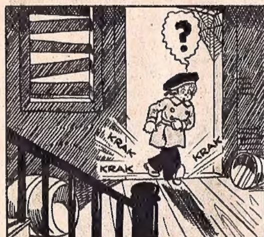
EN HET SPOOKHUIS

VOORZITTER VAN DE REBELLENCLUB

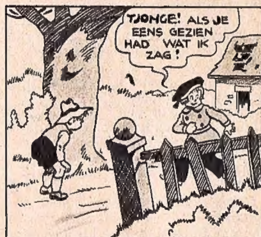

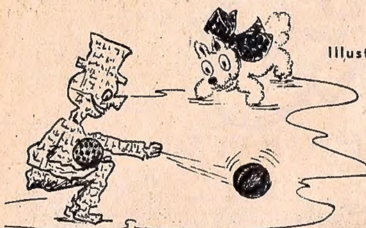

HET KRANTPAPIEREN MANNEKE

DOOR SPARLA

Illustraties van A. van Bers

Waf, deed het hondje nijdig.

Gerrit was niet ziek meer. Hij moest alleen nog maar een dagje navieren. Daarom kreeg hij zijn blokken in bed, een spiksplinternieuw prentenboek en Hannes, de lappen harlekijn. Een tijdlang speelde hij prettig. Maar toen hij het prentenboek tienmaal van voor naar achter bekeken had en van de blokken allerlei huizen en kastelen had gebouwd, die weer omvielen, begon hij zich te vervelen. Hij verlangde ander speelgoed.

„Moeder," riep hij, „mag ik figuurtjes knippen?"

„Knippen, knippen," zei moeder, „dat is gevaarlijk werk voor zo'n kleinen jongen. Maar weet je wat, ik kom straks een uurtje bij je zitten en dan mag je knippen naar hartelust."

Gerrit had wel liever dadelijk z'n zin gehad. Maar als een verstandige jongen zeurde hij niet en wachtte tot het avond werd en moeder tijd had.

„Ziezo," zei ze toen, „daar ben ik. Nu kom ik gezellig bij je zitten stoppen. Hier heb jij een schaar en een paar kranten. Daar kun je voorlopig wel mee vooruit."

Gerrit begon dadelijk. Hij knipte huisjes en kerken, sterren met een heleboel gaatjes erin, vliegers en iets, dat een auto moest verbeelden. Toen ging hij poppetjes knippen. Hij probeerde het ten minste. Maar het viel niet mee. Het eerste ventje had geen benen, het tweede geen hoofd en het derde was helemaal scheef. Moeder moest er om lachen.

„Probeer het nog maar eens," zei ze, „als je een beetje oplet, kun je het best."

Dat vond Gerrit ook. En hij deed z'n uiterste best. Nog drie verknipte hij er. Maar toen kreeg hij er eentje klaar. Prachtig was zijn krantpapieren manneke. Het had een hoge hoed op, met midden daarin een vetgedrukte letter K.

„Dat is zeker de beginletter van zijn naam," zei moeder, „hij zal Kobus heten."

„Ja," lachte Gerrit, „dat denk ik ook."

En nu het poppetje een naam had, vond de jongen het nog eens zo mooi. Toen het tijd werd om te gaan slapen en moeder heel de rommel van 't bedje wegruimde, mocht Kobus alleen blijven. Gerrit zette hem op de stoel, naast zijn bedje, met z'n papieren rug tegen de leuning, en hij bleef er naar kijken, totdat hij heel veel slaap kreeg.

„Wel te rusten, Kobus," zei hij toen nog.

Kobus knikte en zei met 'n heel fijn stemmetje: „Wel te rusten."

Maar dat zag en hoorde Gerrit niet meer, die sliep al.

'n Saaie boel, dacht Kobus, om zo maar een hele nacht op een stoel te blijven zitten. Ik kon best eens een beetje gaan kuieren. Waarom niet?

Meteen gleed hij al van de stoel af en ging alles in de kamer nauwkeurig bekijken. Vooral de speelgoedkast vond hij reuze interessant. Hij rolde met de ballen, speelde met een legkaart en brak Gerrit's mooiste stuk kleurkrijt. Toen ontdekte hij het hondje, dat heel z'n lijf vol zijige, witte krulletjes had. Kobus moest er eens even aan voelen.

„Waf, waf, waf," deed het hondje nijdig, „laat me met rust. Ik wil slapen."

Toen wilde Kobus een praatje maken met harlekijn. Maar de harlekijn vond, dat een lappen pop veel te voornaam is, om met een krantpapieren ventje te praten. En hij gaf niet eens antwoord.

Toen wilde Kobus een praatje maken met de harlekijn.

Het krantpapieren manneke schoof op z'n duizend gemakken onder de deur door en stond nu op de overloop.
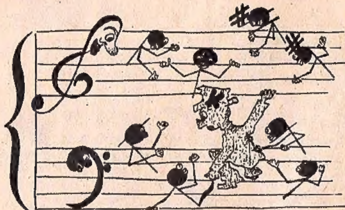
Roetsj schoot hij langs de trapleuning omlaag. Heel parmantig stapte Kobus rond door het huis. In de gang ontmoette hij een kokkerd van een spin.

„Goede avond," zei hij, „wat doe jij hier?"

„Sssssst, ssssst," deed de spin, „je moet me niet verraden. Want als ze me hier zien, moet ik dood."

„Dat zou een goede opruiming zijn," spotte Kobus.

De spin werd spinnijdig en wilde Kobus te lijf. Maar er stond ergens in de gang een venster open. Daar kwam juist een windvlaag door, die het krantpapieren manneke opnam en zo maar de huiskamer insmeet. Hij kwam terecht boven op een tafeltje vol muziekboeken.

Waren me die noten toch zowaar aan het vechten.

Hij wilde al gauw van het tafeltje afglijden, toen hij een gekibbel en een drukte hoorde van belang. Hé, dat kwam uit 't muziekboek, dat daar open lag. Waren me die noten toch zowaar aan 't vechten. Daar moest Kobus het zijne van hebben. Dus stak hij z'n papieren neus in de ruzie en vroeg wat er aan de hand was.

„Hoepel op," riepen de noten, „we hebben er jou niet bij nodig."

„Ja maar, hoor nu toch eens even," zei Kobus, „dit is toch . . . ."

„Bemoei je er niet mee," vielen de noten hem nijdig in de rede en ze kibbelden lustig verder.

Nu hoorde het krantpapieren manneke waar het over ging. Er waren een paar noten, die vreselijk verwaand waren, omdat ze zo'n mooi figuurtje bij zich hadden staan. Het was een kruis, maar ze noemden het hun page. En ze waren zo trots en voelden zich zo voornaam, dat de andere noten er naar van werden. Ze besloten de opscheppers uit het muziekboek te smijten. Maar daar kwam de solsleutel tegen op. „Dan is het hele stuk bedorven," gromde hij.

„Jawel, maar die opschepperige kruis-noten bederven de boel nog veel meer," werd er geroepen. „Er-uit zullen ze."

„Dat zullen we niet," riepen de noten met de pages.

„Dat zul je wel!"

„Dat zullen we niet!"

„Nou en of!"

„Nooit!"

Het was me een herrie van belang en er ontstond een fikse vechtpartij. Natuurlijk moest Kobus zich daarmee bemoeien. Hij probeerde de noten terug op hun plaats te duwen.

„Hou je handen bij je," gilden de noten, „je hebt er niets mee te maken." Laat ons met rust!

En nu keerden al de noten zich plotseling tegen hem. De kwartnoten sloegen er op met hun stelen en de achtste noten gebruikten hun vlaggetjes als dorsvlegels. Lieve help, wat kreeg die Kobus er van langs. Ze sloegen er alle fut en alle leven uit.

„Ziezo," zeiden de noten voldaan, „dat was dat."

Ze vergaten helemaal, dat ze eigenlijk samen ruzie hadden. Zo vol waren ze van dien bemoeial van een krantpapieren manneke. Ze bleven er over praten, totdat het morgen werd en ze weer doodkalm en gewoontjes naast elkaar op en tussen de balken stonden.

Zo kwam het, dat Gerrit, toen hij 's morgens wakker werd, zijn stoel leeg vond.

„Hé, waar is Kobus?" riep hij verbaasd.

„Het poppetje kan toch niet weg zijn," zei moeder, „straks zoek ik nog wel eens goed, dan heb ik meer tijd."

Maar toen moeder verder ging zoeken, kon ze Kobus niet vinden. Want toen ze de huiskamer schoonmaakte, veegde ze een klein, verfrommeld propje krantpapier mee op. En ze gooide het in de vuilnisbak, want ze had er helemaal geen erg in, dat dát Kobus was.

BONT ALLERLEI

BLINDEMANNETJE

Stel in 't midden van een cirkel een blikken busje op. Blinddoek nu een van de spelers, geef hem een stokje in de hand en keer hem met het gezicht naar het busje. Nu mag hij naar het busje toegaan en drie keer probeeren het busje te raken met een slag van boven naar onder. Zijlingse slagen zijn ongeldig. Iedere rake slag telt een punt, zodat men bij elke beurt 3 punten kan halen. Wie het eerst negen punten haalt, wint het spel.

MARKTPROBLEEM

De ruilwaarde van verschillende vruchten was op de markt als volgt: 10 sinaasappelen waren evenveel waard als 8 citroenen; 16 citroenen evenveel als 12 appelen; 4 appelen evenveel als 1 meloen en 6 meloenen evenveel als 48 bananen. Hoeveel bananen kon je dan ruilen voor 5 sinaasappelen?

OPLOSSINGEN VORIG NUMMER

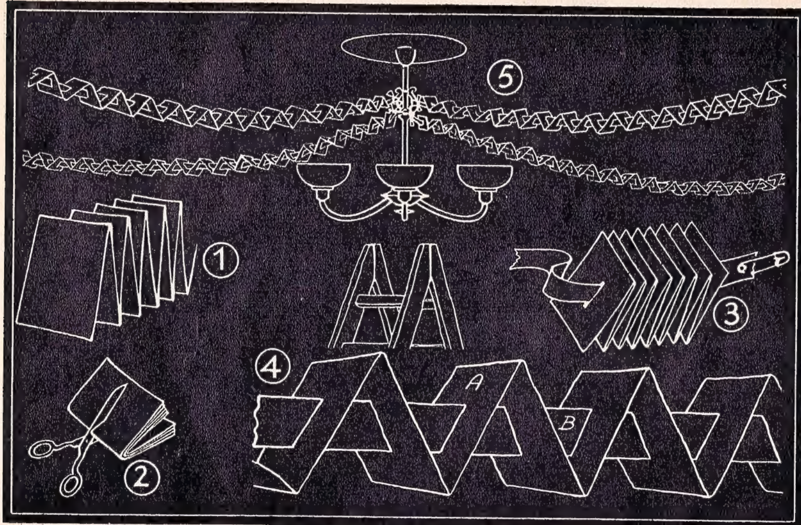
KRUISWOORDRAADSEL

Van links naar rechts: 1. fietsen; 5. al; 7. do; 8. nul; 9. in; 11. Ad; 12. elsen; 13. Ot (van Otto); 14. si.

Van boven naar beneden: 1. fraai; 2. ei; 3. si; 4. noord; 6. vuist; 10. net; 11. Ans.

NAAMKAARTJE

Rijwielhersteller

VERSIERINGEN VOOR DE KERSTBOOM

Van allerlei gekleurd papier, vooral van verschillende kleuren, kunnen we met weinig kosten alleraardigste versieringen maken, zowel voor de Kerstboom zelf als voor de kamer (1). Neem een vrij smalle strook papier, die je 'n harmonika-vorm geeft (2). Een flinke knip erin met de schaar (3). Met een gesloten veiligsspeld (als trekpaard) door het gat een smallen reep papier steken of trekken en vervolgens (4) de gevouwen strook uit elkaar halen. Je kunt er 'n aardig effect mee bereiken. Het is vlug klaar, je hebt geen plaksel nodig en 't kost zo goed als niets.

DE GEDENKSCHRIFTEN VAN EEN BAKVISCH

Teekening eigen atelier

VIJFENDERTIGSTE DRAMA: GEKUISCHTE TAAL

Juffrouw Gitten (dit mag ik hier wel aan het nageslacht verklappen) is gek.

Zij heeft een heer op kamers, die leeraar is aan de tooneelschool en een rustkuur moet houden, en ze heeft tegen hem gewauweld over onze club, en toen wou die knaap met alle geweld een lezing voor ons houden, en we konden voor ons fatsoen niet weigeren, zei meneer Zuur, dus zijn we er met elf man heen gegaan, want het was snertweer.

't Ging over mooie taal, en de man stond met zijn armen omhoog met zijn manen te schudden en verzen op te zeggen, en wij klapten razend, want we dachten bij ieder vers: dit zal het laatste wel zijn. Maar er kwam nog een preekje achteraan, over straatjongenstaal. De meneer zei dat zijn ziel schrijnde, als hij de gesprekken hoorde van de tegenwoordige jongelui, vooral van de meisjes. Je kon je even krachtig uitdrukken in gekuischte taal, beweerde hij. We moesten niet zeggen maffen of pitten, maar slapen of sluimeren. En je mocht iemand geen rotvent of zelfs pestvent noemen maar alleen: onuitstaanbaar heerschap.

Toen we op weg waren naar huis zei Jaantje Dompers opeens: „Die snijboon was toch nog zoo gek niet. We smoezen eigenlijk wel rot. Zullen wij Eigenheim eens zien te bekeeren, Beppie?"

Ik keek er van op, dat zooiets van Jaantje kwam, maar toen schoot me te binnen, dat ze op een student liep. Misschien was het dát.

„Dat zal nogal een toer zijn," zei ik, „maar als jij het doet, doe ik mee."

„Goeie," zei Jaantje. „Nou, hoe beginnen we? We moeten natuurlijk op onze woorden passen, als we tegen elkaar kleppen, en alleen maar in gekuischte taal tegen onze bazen smoezen, en tegen die kevers die in den winkel komen."

„Ze zullen wel denken dat we tjirpie zijn," zei ik, „maar 't lijkt me wel moppig...."

„Als je maar oppast!" riep Jaantje. „Je moet er een ernstig snuit bij trekken. Anders ligt 't zoo in de gort. Ga mee nu maar oefenen."

We stonden beiden 'n paar eeuwen sprakeloos. „Nou — komt er nog wat?" riep Jaantje eindelijk.

„Ik wachtte op jou," antwoordde ik. „Wat moet het zijn?"

„Zeg maar iets over het weer."

Ik kuchte en zei: ‚Het is tegenwoordig rot.... zeer onaangenaam weer."

„Ja, het is meer dan onbehaaglijk," antwoordde zij met een hol rafelig geluid, dat ik nog nooit van haar gehoord had. „De wegen zijn met overvloedig slijk bedekt."

„Wandelen is lang geen onvermengd genoegen," zei ik.

Toen raakten we vast. „Ik weet niks meer," zei ik.

„Idem met een sterretje," zei Jaantje, „maar met de klanten zal het wel beter lukken." Zij dacht even na. „Zeg, Bep, wat zou jij zeggen tegen een jongen, die alsmaar zanikte of je met hem gaan wou?"

„Dat hangt van den jongen af."

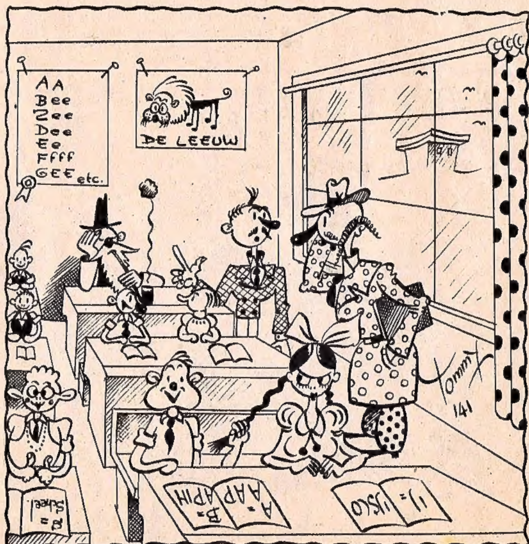
„Zoo bedoel ik 't natuurlijk niet. Ik zei altijd tegen ze: ah jog, ga op dak zitten, maar nu we ons leven willen beteren, lijkt 't me niet je datte."

Na lang gepeins antwoordde ik: „Mijn vriend, doe mij het genoegen om de zoldertrap te bestijgen en plaats te nemen in de rij der musschen."

„Dat is reuze," zei ze, „ik ben alleen bang dat ie op slag flauw viel. En 't is zoo'n sliert om te onthouden."

„Nu," zei ik, „dan zeg je alleen: verdwijn, met een minachtend gebaar."

„Hoe doe je dat, een minachtend gebaar?"

„En dit is opa Jansen, inspecteur. Hij is nog elk jaar blijven zitten."

Teekening T. Smits

„Je gaat stevig op je linkervoet staan, en op de teenen van je rechter. . . .”

„Wat zeg je, op je eigen teenen staan?”

„Doe niet zoo idioot!” Ik deed het haar voor. „Dan krijg je een gevoel van voornaamheid. . . .”

Zij probeerde het en riep: „Zoowaar! Net of er een troep bedienden op je bevelen staat te wachten.”

„Precies,” zei ik, „en terwijl je zegt: verdwijn, zwaai je met je arm. Zoo! — net of je wat wegkwakt, een aardappelschil bijvoorbeeld, en dan stamp je met je voet.”

„Welken voet?”

„Rechts natuurlijk! Kun jij op je teenen staan en met je anderen voet stampen?”

„Nee,” gaf zij toe. „Maar da's een knalkunstje, Beppie, dat ga ik eens doen.”

Toen ik den bazar binnenzweefde den volgenden morgen, had ik een paar zinnetjes klaar. Ik begon: „Het belooft een fraaie dag te worden, meneer Zuur. De zon schijnt zich eindelijk over ons te erbarmen.”

„O, daar heb je de lezing,” zei hij spottend. „Maar je hebt gelijk, 't is tof weer.”

„Tof is geen gekuischte taal, meneer Zuur,” zei ik, „waarom zegt u niet bijzonder aangenaam?”

„Ik praat liever Eigenheimsch,” zei meneer Zuur, „dat vind ik nu eenmaal aardig klinken. Zoo hoorde ik van de week met plezier een jongeman zeggen, dat hij jou een moordgriet vond.”

„Wie was dat?” vroeg ik zonder erg.

„Haha!” zei meneer Zuur. „Als 't een compliment je is, hoeft het geen gekuischte taal te zijn!”

Ik schudde met mijn lokken (dat staat me nogal, zegt men) en zei koel: „Ik heb er ernstig bezwaar tegen om moordgriet genoemd te worden, door wien dan ook.” Toen kwam er een klant, die door meneer Zuur geholpen werd. Terwijl ze nog bezig waren, kwam de oude juffrouw de Pluim om een koolschaaf. Zij vroeg of ik iets aan mijn keel had, want ik praatte zoo eigenaardig. Zoo waardeert het gewone volk een beschaafde uitspraak! Maar ik zette door, den heelen dag. Op weg naar huis haalde ik Jaantje af. Ik zag dadelijk aan haar, dat er iets gebeurd was. Haar kousen zaten tot aan haar knieën vol modderspatten.

„Moet je hooren,” zei ze. „Vanmorgen zei die ouwe baardaap, mijn baas, tegen me, dat ik dien heeten aardappel uit mijn mond moest gooien voordat ik tegen de klanten sprak; en vanmiddag floot Henk van den slager me om me te vragen, of ik Zondag met hem mee ging Eigenheimers bekijken. Dat leek me een mooie gelegenheid om het minachtende gebaar te pas te brengen, maar ik keek niet uit en stampvoette midden in een grooten plas.”

„En ging hij weg?” vroeg ik.

„Ja dat wel — maar hij vroeg eerst, sinds wanneer ik gesjochten was onder mijn krulletjes. In ieder geval, die zoogenaamde gekuischte taal, daar begin ik niet meer aan.”

„Ik ook niet,” zuchtte ik.

BEPPIE

„Vader, als ik groot ben, lijk ik dan op u?” — „Natuurlijk, jongen!” — „En kan geen dokter daar iets aan doen?”

Teekening B. ten Hove

HET ZESENDERTIGSTE DRAMA SPEELT VOLGENDE WEEK

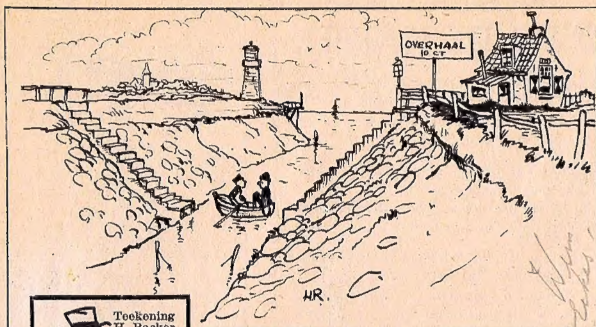

Pontjesbaas: „Geen tien cent waard? Dan moet u maar 's komen als het vloed is!" Teekening H. Rotgans

Teekening H. Backer

Laatst ontmoette ik den bet-achterkleinzoon van Diogenes; hij woont niet in een ton, maar in een flat. – Doch hij zoekt nog steeds.

Kan beton stukvriezen?

457

Als beton eenmaal hard is, heeft de vorst er geen uitwerking meer op; maar terwijl het wordt aangebracht, en nog in kneedbaren toestand verkeert, zouden er barsten in komen, als de vorst er bij kon. Wordt betonwerk dus in den winter aangebracht, dan moet het met matten en stroo tegen 't vorstgevaar worden beschermd, tot het hard genoeg is.

KRUISWOORDPUZZLE

HORIZONTAAL:

1 in orde
3 boom, groeiend in warme landen
9 windrichting
11 juweel
13 scheepsbevrachter of eigenaar (nwe spell.)
15 stand
16 bouwmateriaal
19 lekkernij
20 rivier
21 bede
22 hoofdbedekking
23 voegwoord
25 zeer harde wind
27 regiment infanterie
28 vaartuig
29 dier
31 schip
32 streelen
35 roofdier
37 zetel
38 voorzetsel, bijwoord
39 zuiver gewicht
41 destijds
42 muzieknoot
43 windrichting
45 tocht
46 eveneens
47 kleine kreeft
50 dorpje aan de Amstel
51 voorzetsel
52 vod
53 houding
55 muzieknoot
56 eer
57 onkundige
59 muzieknoot
60 klankvoorwerp
62 deel van een wiel
64 zie 19 horizontaal
65 rekenkundig getal (nwe spell.)
67 zwaar, lang stuk hout
69 familielid
70 gesteente
71 stad in België

VERTICAAL:

1 halfedelgesteente (meerv.)
2 aanlegplaatsen van schepen
3 oogenblik
4 reeds
5 vertegenwoordiger
6 elpenbeen
7 academische titel (afgek.)
8 oneven getal of lidwoord
9 Afrikaan
10 verhandeling
12 turntoestel
14 afsluiting
16 en daarmede ... uit
17 gelaat (plat)
18 pakken
24 rakelen
26 dier
28 kleedingstuk
30 kanspapieren
31 zeer klein deeltje
33 liefdegod
34 vulkaan
36 mannelijk dier
37 waterdamp
40 dieren
42 inwendig orgaan
44 rivier
47 stad in Zeeland
48 deelen van een hand
49 kaapstander
52 soort onderwijs
54 muzieknoot
56 stad aan de Oostzee
58 zuivelproduct
59 humor
60 vrucht
61 soort dakbedekking
63 vruchtennat
64 deel van een serie
65 muzieknoot
66 muzieknoot
68 bergruimte

Oplossing vorig nummer

A	D		P	A	N	T	O	F	F	E	L		O	P
K	O	R	A	N		E	R	A		L	E	S	S	E
K		E	G	G	E		E		S	L	E	E		D
E	R		E	E	L	T		S	T	I	P		M	E
R	O	T		L	A	W	I	N	E	S		K	I	L
	M	O	T		N	IJ	D	I	G		A	A	L	
R	E	G	E	N		G	E	K		E	R	A	T	O
O		A	R	E	S		E		A	D	E	L		R
M	A		P	R	I	K		O	M	E	N		S	G
A	K	S		O	L	I	E	B	O	L		A	L	E
N	E	E	F		O	N	D	E	R		T	A	A	L
	N	I	E	T		D	A	R		B	A	R	K	
L		N	E	E	T		M		Z	A	A	D		W
A	R		S	L	O	K		K	E	L	T		P	A
K	A	S	T		L	A	A	R	S		S	P	I	N

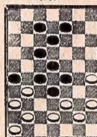
DAMMEN

TER OPLOSSING

PROBLEEM No. 9* J. J. van Tol, Rotterdam.

PROBLEEM No. 10* L. Coller, Maastricht.

Voor beide problemen geldt: Wit speelt en wint.

OPLOSSINGEN

No. 7*. Wit: 23—18, 29—23, 38—32, 32 : 1, 1—6, 6 : 40 of 35 wint. Een goede combinatie, doch met een door de keuze bij Wit's laatsten zet zwak slot, dat de vraag doet opkomen of het probleem daardoor wel aan de Scherpe Regels voldoet.

No. 8*. (Zw.: 29, D6; Wit: 35, 39, 40, D 50) 1. 40—34 ! 29 : 40 (gedwongen); 2. 35 : 44, 6—1 (er dreigde 39—33); 3. 50—45, 1—6; 4. 45—1, 6—28; 5. 39—34, 28 : 50; 6. 1—6, 50—45; 7. 6—1 en wint. Een simpel maar aardig eindspelletje, dat een van de vele mogelijkheden op de tric-trac-lijnen (de lijnen 1—45 en 6—50) demonstreert.

Alles betreffende deze rubriek te adresseeren aan R. C. Keller, Van Speykstraat 55bel, Amsterdam (W.).

DE BAARD EN DE KAPPER

Mijn kapper is iemand, die trouw aan zijn soort,
Zich niet alleen ophoudt met scheren,
Maar ook groote vaardigheid heeft van 't woord,
Althans zeer sterk is in redeneeren.

Ook tapt hij wel moppen, maar tot mijn verdriet,
Dezelfde soms meerdere malen,
Zoodat hij wel zijn moppen, maar ik helaas niet,
Het lachen nog eens kan herhalen.

Het spijt me (ik gun ieder graag z'n plezier),
Dat ik hem teleur dan moet stellen,
Maar 'k vind 't wel typisch, dat juist 'n barbier,
Mij een mop met een baard moet vertellen.

EDDY

BOEMERANG

Door middel van vele zachte wenken, bewijzen, dat hij aanleg had voor diplomaat, had Fritsje een dubbeltje van zijn moeder losgekregen. Hij liet echter na, haar te bedanken, en dit tekort aan goede manieren ergerde haar.

„Ik ben niet erg tevreden over je, Fritsje," zei ze. „Je krijgt een dubbeltje en je zegt niets. Wat moet je zeggen, als ik je iets geef?"

„Ik weet 't niet," zei Fritsje.

„Weet je dat niet? Wat zeg ik tegen vader, als ik huishoudgeld krijg?"

„Is dat alles?" citeerde het opmerkzame kind.

„Jij hebt er slag van, Janus, om met waakhonden om te gaan."
Teekening F. Plöt

HOE WAS 'T MOGELIJK?

Gast (in een restaurant het menu bestudeerend): „Wat? U hebt op het oogenblik schildpadsoep? Weet u, dat ik nog eens honderd schildpadden bezeten heb?"

Waard: „Hè? Bestaan er dan werkelijk van die dieren?"

Een vader koopt voor zijn zoon een fluit. De jongen blaast erop en klaagt: „Er zit maar één toon in, vader!"

„Wat wou je dan," onderbreekt de winkelier. „Je kunt voor een dubbeltje toch niet een geheel philharmonisch orkest verlangen."

„Oei, 'n wesp!"

Sarcasme. — „Wou je nog mee?"
„Nee — ik wou alleen maar weten hoe laat 't is, is 't nou goed!"
Teekening P. Broos

TOMMIE'S AVONTUREN

DOOR PIET BROOS

De professor en Tommie gingen na het eierenmaal welgemoed op stap, om spoedig in de bewoonde wereld terug te zijn. Ze kozen de weg die hun het geschiktste leek.

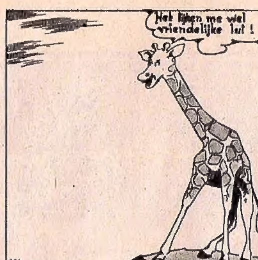
Maar de weg liep omhoog en al gauw kwamen ze tot de ontdekking dat hij doodliep en ze voor een gapende afgrond stonden. Het was onmogelijk om verder te gaan.

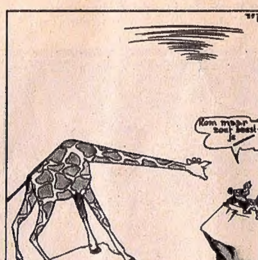
„Dat is me ook wat!" zei de professor. „En toch moeten we beslist die kant op om weer thuis te komen." Het was een moeilijk geval. Maar er kwam redding opdagen.

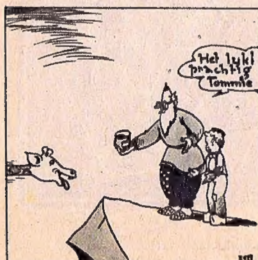
Een nieuwsgierige giraffe stond aan de overkant naar hen te kijken en Tommie haalde vlug een groot blik uit zijn zak, want hij had een aardig plan verzonnen.

Nu moet je weten dat giraffen geweldig nieuwsgierig zijn en heel erg van lekkere hapjes houden. Het was dus geen wonder dat hij zijn hals uitrekte.

Dat was ook juist de bedoeling van Tommie en den professor. Want de lange hals vormde een prachtige brug over de diepe afgrond. Met zoete woordjes ....

....en met vleiende gebaren bewerkten ze dat de giraffe zijn hals hoe langer hoe meer uitrekte tot hij de overkant bereikt had. Toen zetten ze het blik ....

....op de grond en de giraffe rook er eerst eens aan en begon er toen van te likken en te smullen. Leverpastei vond hij nog zo'n slechte kost niet.

Maar onderwijl kropen Tommie en de professor op de nek van het dier. De professor wou eerst nog wel bezwaren maken toen hij op moest stijgen, maar er was geen andere keuze.